

Tompa Mihály:

Boldogság

Hol vagy, hol vagy életünknek
Szép tündére, boldogság?!
Karjaidban kik pihennek?
Ajkaid kik csókdossák?
Fényes orczád néha, néha,
Szemünk előtt megjelen;
Vagy csak a szív álma képzel
Kétes ködben, fellegen?

Széles ország-út az élet,
És mi rajta vándorok;
Elfáradunk, elepedünk,
Vérző lábunk tántorog;
S boldogságért esdekelvén,
Míg előre jár szemünk:
Csendes kunyhó vagy keresztfa
Közelébe érkezünk.

De a vándor a kis kunyhót
Elmellőzi botorul;
Öntagadás, türelemnek
Keresztjéhez sem borul;
A csalképet űzve, annyi
Fáradalmat elvisel;
S meglepven az éj sietve:
Az útfelen alszik el.

Voltam ábránd! völgyeidben,
Hol szellő s lomb enyeleg;
Jártam oh vágy! szirttetődön,
Melly szédítő s meredek.

Hű csók mézét szíttá ajkam,
Koszorus volt homlokom...
S ha valék-e boldog akkor?
Ne kérjétek, nem tudom!

Szív, oh szív! ha boldog vagy már,
Ha több kéj nem fér beléd:
Mi remegtet, mi nyom mint a
Fa harmatos levelét?
Ah, miért kell a boldogságban
Öntudatlan érezni:
Hogy azt egy szempillantásban
El is lehet veszíteni?

Mért van, hogy ha szíved álma
Megvalósul, s a tied:
A szép bálványt összetörni
Maga a szív úgy siet!?
Csábít, vonz a fátyolos kép
Melly távolról int felénk,
Hogy megrontsa a kicsinylés,
Amit küzdve megnyerénk.

Zaklat a vágy, s űzve szívünk
Ösmeretlen tájakig:
Nem boldog ha kéjt nem ízlel,
Nem, ha azzal jól-lakik.
A bánatban örömet kér,
Az örömben bánatot;
Csendességből zajba vágyik,
S csendbe hogy ha zaklatott.

S míg az élet, mint az égbolt,
Hol borongós hol derült;
És megkóstol a halandó
Édeset és keserűt:
A végóra elközelget,
És szemét, hogy befogják,
Életén átnézve kérdi:
Mi volt hát a boldogság?!